

09 – Terugreis

© Filip Langenbick

He
t
wo
rd
t
me
me
er
en
me
er
du
id
el
ij
k
ho

e
on
ze
Eu
ro
pe
se
Un
ie
en
ha
ar
Eu
ro
pe
se
li
ds
ta
te
n
Gr
ie
ke
nl
an
d
en
de
ze
vl
uc
ht
en
de
me
ns

en
la
f
in
de
st
ee
k
la
at
.
Ku
nn
en
we
he
t
me
t
me
ns
en
in
de
ka
mp
en
no
g
ov
er
ee
n
vl
uc
ht
el

in
ge
n
cr
is
is
he
bb
en
?
Wa
t
be
le
t
on
s
ei
ge
nl
ij
k
om
he
n
bi
nn
en
te
la
te
n
in
Eu
ro
pa
?

De
sc
hr
ik
vo
or
te
rr
or
is
me
?
De
in
vo
er
in
g
va
n
de
Sh
ar
ia
?
On
ze
jo
bs
?
He
t
zi
jn
al
le
ma

al
re
de
ne
n
di
e
ma
kk
el
ij
k
te
we
er
le
gg
en
zi
jn
.
He
t
is
on
ze
ve
ra
nt
wo
or
de
li
jk
he
id
om

de
ze
me
ns
en
ee
n
wa
ar
di
ge
op
va
ng
te
ve
rs
ch
af
fe
n,
ma
ar
de
vl
uc
ht
el
in
ge
ns
it
ua
ti
e
in
Gr

ie
ke
nl
an
d
he
ef
t
al
la
ng
ge
en
ni
eu
ww
aa
rd
e.

Straks komt er nog een bijkomend probleem voor de Griekse overheid. 60% van de mensen in de kampen zijn jonger dan 18 jaar en die zijn vanaf september schoolplichtig in Griekenland. De Griekse overheid heeft beloofd alle jongeren naar de dichtstbijzijnde school te sturen of in het geval dat niet kan een school in de kampen te bouwen. Toch rijst de vraag met welke middelen de Griekse overheid dit wil doen. Daarbovenop komt dat vele Griekse ouders en leerkrachten zich hiertegen verzetten, weliswaar niet om dezelfde redenen. De leerkrachten vinden dat ze niet opgeleid zijn om die kinderen en jongeren met grote taalachterstand op te nemen in hun klassen. De ouders bieden weerstand tegen de integratie van vluchtelingenkinderen in de scholen uit schrik voor dalend onderwijskwaliteit.

Europa heeft 83 miljoen vrijgemaakt om de vluchtelingen op te vangen en de relocatie uit te voeren. Maar de grote sommen

geld aan grensbescherming, anti-vluchtelingen publicitaire campagnes binnen bepaalde lidstaten, veiligheidsmaatregelen staan in schil contrast met deze steun aan migranten.

Positieve informatie heeft minder overlevingskansen dan negatieve. Dit is inherent aan de manier waarop we met de wereld communiceren. Media zijn hier een voorbeeld van. De nieuws waarde van samenwerking wordt overschaduwd door dit negatief klimaat.

Ik voelde me meer en meer geïsoleerd in mijn zoektocht en begrip.

Heb ik enkel nog Facebook om me uit te drukken?

Met wie kan ik praten?

Mijn laatste week in Thessaloniki. Mijn verblijf en steun was van korte duur. Ik ga de kinderen en de mensen, die ik hier ontmoet heb, missen. In deze laatste week vraag Pavlina, voorzitter van Antigone of ik niet bij hen wil logeren. Ik ben wat verast van haar uitnodiging. Ik ben niet altijd op mijn gemak om bij iemand te blijven logeren. Me aanpassen aan hun ritme. Met hen eten. 's Avond blijven praten. Maar ik ga in op haar voorstel. Ik voel me vereerd en de eenzame nachten worden ook voor mij te lang. Ik ga logeren bij Pavlina, haar man en hun dochtertje.

Ik moet langzaam denken aan mijn terugreis en me een ticket aanschaffen en dan verlies ik mijn portefeuille, identiteitskaart, betaalkaarten. Gelukkig heb ik mijn paspoort meegebracht en ligt die nog in mijn kamer. Mijn verzekering stuurt me geld dat ik ergens in een klein lokaal kruidenierswinkel uitbetaald krijg. Absurd. Pavlina betaalt mijn ticket dat ik haar cash terugbetaal. Je kan snel in moeilijkheden geraken.

Dit verblijf brengt zoveel beelden en gedachte naar boven die ik misschien wel nooit zal kunnen verwoorden.

Waarom? Ik weet het ook niet.

Misschien zijn ze wel fout?

Misschien zijn ze wel juist?

Was ik fout om naar hier te komen?

Ik was hier omwille van mezelf. Misschien zelf in de eerste plaats.

Over een week ga ik terug naar Brussel. Er is daar veel te doen.

Omdat hun reis niet eindigt met een verhuis.

Nog een laatste keer eten bij Tao en Quang.

Januari 2021

[vorige](#)